

Hatodik üzenet

Krisztus mint a szombati nyugalomunk, amit Kánaán jó földje jelképez

Igeolvasmány: Héb 3,7 – 4,13

I. Ha helyénvaló értelmezést akarunk kapni a szombati nyugalomról a Hébererekhez írt levélben, ismernünk kell a szombati nyugalomra vonatkozó, a Bibliában lévő első utalás jelentőségét – 1Móz 2,2-3:

- A. Isten megpihent a hetedik napon, mert befejezte a munkáját, és elégedett volt; Isten dicsősége megnyilvánult, mert az ember rendelkezett az Ő képével, és azon a ponton volt, hogy gyakorolja az Ő hatalmát az Ő uralmával az Ő ellensége leigázásához – 1,26.
- B. Amikor van egy olyan helyzet a földön, amelyben az ember kifejezi Istent, és képviseli Istent, akkor az a helyzet szombati nyugalom Isten számára; a szombati nyugalom egyszerűen Isten meglegedése az Ő szíve vágyában – 26-28. vers; Héb 2,6-8a.
- C. Isten hetedik napja az ember első napja volt; a megteremtése után az ember nem kapcsolódott be Isten munkájába, hanem belépett Isten nyugalomába; Isten nem munkára teremtette az embert, hanem arra, hogy meglegítessen Istennel, és pihenjen Istennel – vö. Mt 11,28-30.
- D. A szombat azt jelképezi, hogy Isten mindent megtett, mindent befejezett, és mindent előkészített, és hogy az embernek az összes munkáját be kell szüntetnie; amikor megtartjuk a szombatot, akkor az azt jelenti, hogy beszüntetjük a munkánkat, valamint az élvezetünknek, nyugalomunknak és meglegedésünknek vesszük Istent és mindent, amit Ő elvégzett értünk; ez Isten ökonómiája – 2Móz 20,8.
- E. Az Új Jeruzsálem lesz Isten legvégső és örökkévaló szombati nyugalma, mert ott az összes megváltott szent teljesen ki fogja fejezni Istent dicsőségben, és Isten hatalmával fog uralkodni örökké – Jel 21,10-11; 22,1. 4a. 5b.

II. A szombati nyugalom Krisztus mint a nyugalomunk, amit Kánaán jó földje jelképez (5Móz 12,9; Héb 3,7 – 4,13); Krisztus három szakaszban nyugalom a szenteknek:

- A. A gyülekezet korában a mennyei Krisztus – az a Személy, aki kifejezte, képviselte és meglegítette Istent, és aki megpihen az Ő munkájától, és Isten jobbán ül a mennyekben – a nyugalom a számunkra a szellemünkben (Mt 11,28-29); a szombati nyugalom a Hébererek 4,9-ben Krisztus mint a nyugalomunk, amit Kánaán jó földje jelképez (5Móz 12,9; Héb 4,8).
- B. Az ezeréves királyságban, a Sátánnak a földről való eltávolítása után (Jel 20,1-3), Istent Krisztus és a győztes szentek fogják kifejezni, képviselni és meglegíteni; ekkor Krisztus a királysággal egy teljesebb módon lesz a nyugalom a győztes szentek számára, akik társkirályok lesznek Ővele (4. 6. vers), valamint osztozni fognak az Ő nyugalomában, és élvezni fogják azt.
- C. Az új mennyben és új földön – miután az összes ellenség, beleértve a halált, az utolsó ellenséget, alávettetett Őneki (1Kor 15,24-27) – Krisztus, mint a mindent Legyőző, a legteljesebb módon lesz a nyugalom Isten mindegyik megváltottja számára örökké.
- D. A Hébererek 4,8-9-ben említett szombati nyugalom Krisztusra mint nyugalomunkra az első két szakaszban utal, és különösen a másodikban – a nyugalom, amely hátravan, hogy keressük és beelépünk szorgalmasan:
  - 1. A nyugalom az első két szakaszban egy díj az Úr szorgalmas keresői számára, akik teljes módon élvezik Őt, és a győztesekké válnak; a nyugalom a harmadik szakaszban nem egy díj, hanem az összes megváltottnak kiosztott teljes osztályrész.
  - 2. A második szakaszában annak, hogy Ő a mi nyugalomunk, Krisztus birtokba fogja venni az egész földet mint az Ő örökségét, és ezer évre a királyságává fogja tenni azt – Zsolt 2,8; Héb 2,5-6.

3. A második szakaszában annak, hogy Krisztus a mi nyugalomunk, az összes győztes hívője, aki keresi és élvezi Őt mint a nyugalomukat az első szakaszban, részesedni fog az Ő uralkodásában az ezeréves királyságban (Jel 20,4. 6; 2Tim 2,12); meg fogják örökölni a földet (Mt 5,5; Zsolt 37,11; Lk 19,17. 19), és részesülni fognak az Uruk öröméből (Mt 25,21. 23).

III. Figyelmeznünk kell az Úr szavára a Máté 11,28-30 igeszakaszban – „Jöjjetek Énhozzám mindnyájan, akik gürcöltök [Károli: megfáradtatok] és megterhelgettetek, és Én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az Én igámat, és tanuljátok meg Tőlem, hogy Én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az Én igám gyönyörűsége, és az Én terhem könnyű”:

- A. A gürcölés nemcsak a törvény parancsolatai és a vallásos előírások betartására irányuló igyekezetből származó gürcölést jelenti, hanem a bármely munkában való sikerességet megcélzó erőlködésből fakadó gürcölést is; aki gürcöl tehát, mindig súlyosan megterhelgett.
- B. A nyugalom nemcsak a törvény vagy vallás alatti, vagy bármi munka vagy felelősség alatti gürcölésből és teherből való kiszabadulásra utal, hanem tökéletes békességre és teljes megelegedésre is.
- C. Az Úr igájának fölvétele az Atya akaratának fölvételét jelenti; ez nem azzal azonos, hogy valami törvényi vagy vallásos kötelesség szabályoz vagy irányít minket, és azzal sem, hogy valami munka rabszolgává tesz minket, hanem azt jelenti, hogy az Atya akarata korlátoz minket.
- D. Az Úr ilyen életet élt – semmi mással nem törődött, hanem egyedül az Ő Atyja akaratával (Jn 4,34; 5,30; 6,38; Ésa 42,4a; vö. 53,2; 11,1-4a); Ő teljesen alárendelte Magát az Atya akaratának (Mt 26,39. 42); így Ő azt kéri, hogy tanuljunk Őtőle (Ef 4,20-21).
- E. Szelídnek, vagy jámbornak, lenni azt jelenti, hogy nem állunk ellen a szembeállóknak, alázatosnak lenni pedig azt jelenti, hogy nem becsüljük nagyra magunkat; Ő teljesen alárendelte Magát az Atya akaratának úgy, hogy semmit sem akart Önmagáért tenni, és semmilyen nyereségre sem számított Önmaga számára; így a helyzettől függetlenül nyugalom volt a szívében; teljesen elégedett volt az Atya akaratával.
- F. A nyugalom, amit úgy találunk, hogy fölvesszük az Úr igáját, és tanulunk Őtőle, a lelkeinknek szól; ez egy belső nyugalom, nem pedig valami pusztán külsődleges természetű dolog.
- G. Az Úr igája az Atya akarata, az Ő terhe pedig az Atya akarata véghezviteléért végzett munka; egy ilyen iga gyönyörűsége, nem keserű, és egy ilyen teher könnyű, nem nehéz – vö. Mal 3,14.
- H. Az, hogy az Ő igája gyönyörűsége, azt jelenti, hogy az Ő igája, az Atya akarata, jó, kedves, enyhe, kíméletes, kellemes – ellentétben azzal, ami kemény, durva, éles és keserű.

IV. A 2Mózes 31,12-17 felfedi, hogy a szombat követi a szent sátor megépítésére vonatkozó megbízást:

- A. „Az Én szombatjaimat bizony megtartsátok; mert jel az Én közöttem és tiköztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy Én vagyok Jehova, aki titeket megszentellek [...] Megtartsák azért az Izrael fiai a szombatot, megszentelven a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. Legyen Közöttem és az Izrael fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette Jehova a mennyet és a földet, hetednapon pedig megpihent és felüdült” – 13. 16-17. vers [angol ford. alapján].
- B. A hetedik napon Isten „megpihent és felüdült”; az ember Isten felüdülése volt, mert az embert Isten a saját képére teremtette egy szellemmel, hogy az ember közösséget folytathasson Istennel, és Isten társa és hozzáillő párja lehessen.
- C. Meg kell látnunk a következő isteni alapelvet – Isten először ellát minket élvezettel, azután pedig együtt munkálkodunk Vele; ahhoz, hogy egyik legyünk Istennel az Ő munkájában, élveznünk kell Őt.

- D. Pünkösdkor a tanítványok telve voltak az Úr élvezetével – „Édes bortól részegedtek meg”; ezután Péter és a tizenegy előállt, hogy az Úrral munkálkodjanak (14. vers).
- E. Istennél ez a munkálkodásnak és megpihenésnek a kérdése; az embernél ez a megpihenésnek és munkálkodásnak a kérdése; ezután együtt munkálkodunk az Úrral azáltal, hogy egyek vagyunk Vele.
- F. Isten népeként olyan jelet kéne viselnünk, amely szerint szükségünk van Istenre, hogy az erőnk, energiánk és mindenünk legyen, hogy így képesek lehessünk együtt munkálkodni Vele a gyülekezetnek mint Krisztus Testének a felépítéséért; ez megtiszteli és megdicsőíti Őt – 1Kor 15,10. 58.
- G. Az általunk viselt jel az, hogy mi először Istennel pihenünk, Istent élvezzük, Istennel felüdülünk, és Istennel feltöltekezünk; ezután pont a minket megtöltő Személlyel munkálkodunk együtt egységben Ővele; ez egy örökkévaló szövetség, egy örökkévaló megállapodás, Istennel.

V. Krisztus mint a jó föld élvezésének a módja Istennek az élő és ható igéje, amely „élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a léleknek és a szellemnek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szívnek gondolatait és szándékait” – Héb 4,12:

- A. Izrael fiai egy előképet jelentenek rólunk, az újtestamentumi hívőkről (1Kor 10,6a. 11), az Isten teljes megmentésében való részvételünkben:
  1. Az első szakaszban befogadjuk Krisztust, és megváltást nyerünk, és megszabadulunk a világból, ahogyan Izrael fiai megszabadultak Egyiptomból.
  2. A második szakaszban bolyongókká válunk az Úr követésében, ahogyan Izrael fiai a pusztában bolyongtak; a bolyongásunk mindig a lelkünkben történik.
  3. A harmadik szakaszban teljes mértékben részesülünk Krisztusból, és élvezzük Őt, ahogyan Izrael fiai részesültek a jó föld gazdagságából, és élvezték azt; ezt a szellemünkben tapasztaljuk meg.
  4. A héber hívők azon tűnődtek az értelmükben, hogy mit tegyenek a héber vallásukkal, és ez a tűnődés az értelmükben nem volt más, mint bolyongás a lelkükben, nem pedig Krisztus megtapasztalása a szellemükben.
- B. A Héberrekhez írt levél írója azt tanácsolta a héber hívőknek, hogy ne tántorogjanak a lelkük bolyongásában, hanem igyekezzenek be a szellemükbe, hogy részesüljenek a mennyei Krisztusból, és élvezzék Őt:
  1. Pont az a Krisztus, aki a trónon ül a mennyben (Róm 8,34), most ott van bennünk is (10. vers), vagyis a szellemünkben (2Tim 4,22), ahol Isten lakóhelye van (Ef 2,22).
  2. Béthelnél, Isten házánál, Isten lakóhelyénél, amely a menny kapuja, Krisztus a létra, amely a földet a mennyhez kapcsolja, és a mennyet a földre hozza (1Móz 28,12-17; Jn 1,51); mivel ma a szellemünk Isten lakásának a helye, ez most a menny kapuja, ahol Krisztus a létra, amely minket, embereket a földön, a mennyhez kapcsol, és a mennyet hozzánk elhozza.
  3. Így amikor a szellemünkhöz fordulunk, belépünk a menny kapuján keresztül, és megérintjük a kegyelem trónját a mennyben Krisztus mint a mennyei létra révén – Héb 4,16.
  4. A tántorgó héber hívők a lelkükben bolyongtak, és elhanyagolták a szellemüket, de az új testamentum egy teljes mértékben a szellemünkben lévő dolog, nem pedig a lelkünkben lévő – Róm 8,16; 2Tim 4,22; Gal 6,18.
- C. A héber hívők lelkét – annak tűnődő értelmével, Isten megmentő útjával kapcsolatos kételkedésével és saját érdekeinek fontolóra vételével – Isten élő, ható és elható igéjének meg kell törnie, hogy a szellemük szétválhasson a lelküktől – Héb 4,12:
  1. Amint a velő mélyen az ízekben rejtezik, úgy a szellem mélyen a lélekben van; ahogyan a velőnek az ízekből való szétválasztásához elsősorban az ízek megtörése szükséges, a szellem lélektől való szétválasztásához a lélek megtörésére van szükség – 1Pt 3,4.

2. Amikor olvassuk a Bibliát, annak elég élőnek, erőt adónak és élesnek kell lennie ahhoz, szétválassza a lelkünket a szellemünktől, és megítélje a gondolatainkat és szándékainkat, felfedve, hogy melyek vannak a lélekből és a lélekért, és melyek vannak Istentől és Istenért; az ígét hittel kell kevernünk minden imádság segítségével szellemben ahhoz, hogy az élő és ható legyen – Héb 4,2; Ef 6,17-18.
3. Isten élő igéjének el kell hatnia a lényünkbe, és meg kell szabadítania minket a tűnődő értelmünkből és bolyongó lelkünkből Krisztusba mint a szombati nyugalomba a szellemünkben; nem szabadna olyanoknak lennünk, akik a lelkünk bolyongásában tántorgunk, hanem meg kell tagadnunk a lelket, és be kell igyekeznünk a szellemünkbe, hogy részesüljünk a mennyei Krisztusból, és élvezzük Őt azért, hogy részt vehessünk a királyság-nyugalomban az Ő uralkodása alatt az ezeréves királyságban.